

θλιος αὐτὸς υἱὸς τῆς Ἀγαρ;» ἐν γένει ὁ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ διαλόγῳ ἐνδοιασμός τοῦ ἰουδαίου ἂν πρέπη νὰ ἐξέλθῃ ἢ μὴ, ἢ μέριμνα αὐτοῦ περὶ τῆς οἰκίας του καὶ τῆς κόρης του ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῆς μορφῆς, τῆς στάσεως, καὶ ἐπὶ τῆς ἀμφιβόλως τεινομένης χειρὸς του ἵνα δώσῃ τὰς κλεῖδας. Ἐκούσαμεν τινὰς λέγοντας ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεται ἢ μᾶλλον ὅτι δὲν ὁμοιάζει πρὸς ἐβραῖον συνήθη. Τοῦτο εἶναι προτέρημα τοῦ ἔργου, διότι ἴσα ἴσα τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἐπιτύχῃ ὁ καλλιτέχνης ἵνα εἰκονίσῃ τὸν Συλῶκ τοῦ Σαΐκσπηρ.

Περὶ τῆς εἰκόνης ταύτης ἔγραφεν ἡ Εἰκονογεγραμμένη, περιοδικὸν τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸν ἰούνιον τοῦ 1865.

«..... Δὲν ἔσβεσεν ἐν τούτοις τὸ αἶσθημα καὶ ἡ μελέτη τοῦ καλοῦ καὶ τῆς τέχνης, μεταξὺ δὲ τῶν καλλιεργητῶν τούτων ἐν ταῖς πρώτοις διακρίνεται ὁ καθηγητὴς κύριος Σπυρίδων Προσαλέντης, μαθητὴς τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ Συλῶκ καὶ Ἰεσσικὰ ἐθαυμάσθη παρὰ πάντων τῶν ἰδόντων αὐτήν, καὶ τιμᾷ μεγάλῳ τὴν ἰταλικὴν τέχνην. Ἐβραβεύθη δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν τῷ διαγωνισμῷ οὗ ἀγωνοθέτης εἶναι ὁ ἐκ Τεργέστης Κ. Ἰωακεῖμ Ἰρσχελ, ἡγοράσθη δὲ ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἐν Λιβερπούλ προξένου τῆς Βρέμης Κ. Φ. Πρέντζ. Ἡ σκηνὴ ἐλήφθη ἐκ τῆς δευτέρας πράξεως τοῦ Ἐμπορίου τῆς Βενετίας. (Ἐνταῦθα παρατίθεται μέρος τῆς σκηνῆς ἣν παραθέσαμεν.) Ὁ Συλῶκ φαίνεται λέγων πάντα ταῦτα εἰς τὴν ὥραιαν Ἰεσσικὰ, ἣτις βουλεύεται καθ' ἑαυτὴν ἵνα πράξῃ ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον. Δίαν ἐπιτυχῶς μαντεύεται ὁ χαρακτήρ τοῦ γέροντος ἐκ τῆς εἰκόνης, ὅπερ εἶναι δυσεπίτευκτον. Ὁραῖον ὁμοίως εἶναι καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Ἰεσσικᾶς καὶ ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν εὐάρεστον πρὸς τὸ τοῦ γέροντος φιλαργύρου καὶ πρὸς τὸ τοῦ ὑβροῦ Λανσελώτου, ὅστις καὶ αὐτὸς φαίνεται ψιθυρίζων τοὺς λόγους οὓς ὁ Σαΐκσπηρ τίθησιν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ.

«Ὡς πρὸς τὴν χρῶσιν ἢ εἰκὼν δὲν εἶναι ἥττον ἐπιτυχῆς ἢ κατὰ τὴν σύν-

θεσιν, καὶ ὑπὸ τὴν ἔπαφιν ταύτην ὁ Κ. Προσαλέντης εἶναι ἄξιος διάδοχος τῆς Βενετικῆς Σχολῆς, τῆς προικισάσης τὴν ζωγραφικὴν μὲ δύο τῶν μάλιστα ἐξόχων χρωματιστῶν τοῦ κόσμου, τοῦ Τιτιανοῦ καὶ τοῦ Παύλου Βερωνέζη.»

Δὲν ἠξεύρομεν εἰς ἐν τῇ τελευταίᾳ παραγράφῳ ὑπάρχει θερμότης ἢ ὑπερβολή, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ γέρον ἰουδαῖος λαλεῖ, ὅτι ὁ ὑβρὸς Λανσελώτος εἶναι ὁ πανούργος τὸν ὅποιον ὁ Σαΐκσπηρ ἔγραψεν, ὥς πρὸς δὲ τὴν Ἰεσσικὰ, εἰ καὶ ἀσθενῶς, καταφαίνεται ὅμως ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας αὐτῆς ἀδιόρατόν τι καὶ λεπτὸν μειδίαμα, οὕτως εἰπεῖν, πονηρὸν, ὅμοιον ἐκείνου ὅπερ ὁμοίως λεληθότως ἐπανθεῖ εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Ἡ γραφὴ τοῦ Κ. Προσαλέντη ὑπῆρξε τολμηρὰ καὶ ἀβίαστος γράφουσα τὸν Συλῶκ καὶ τὸν Λανσελώτον καὶ ὁ χρωματισμὸς ἐπ' ἀμφοτέρων φυσικώτατος.

Τὴν εἰκόνα ταύτην ἐχαλκογράφησεν ὁ ἐν Ἰταλίᾳ περιώνυμος χαρακτὴς Κοσια, ἐπὶ δύο ἔτη ἐργασθεὶς ἀλλὰ καὶ πολλὰ κερδίσας. Ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει ἡμῶν ἀνηρτημένη εἰκὼν εἶναι ἀντίγραφον ἢ μᾶλλον δευτέρα ἐκδοσις ἣν ὁ Κ. Προσαλέντης ἔγραψε διὰ τὸν βασιλέα ὅταν ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Α. Β.

ΡΩΜΑΙΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΠΙ ΛΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΑΙ ΡΩΜΑΙΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

Πᾶν τὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην ἀναφερόμενον ἔχει πρὸς τὰς τῶν νέων ἡμῶν ἑτῶν ἀναμνήσεις λόγον, οἷον τὸ ὄνομα μόνον τῆς ἀθανάτου πόλεως πρὸς τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀνακαλεῖν ἐν ἡμῖν οὐκ οἶδα ὅποιον παρελθὸν μεγαλείου καὶ ἡρωϊσμοῦ. Ὁ Ῥωμαῖος πολίτης παριστᾷ πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν τὸ συναξαρτιακὸν ἐκεῖνο πρόσωπον τὸ ὅποιον τὴν μεγαλειότητα τοῦ τίτλου αὐ-

τοῦ περιβαλλόμενον, τὸ σύμπαν, ἵνα τὴν τοῦ Ὀρατίου εἰκόνα μεταχειρισθῶ, κατακρημνιζόμενον δύναται μὲν νὰ πνίξῃ, πλὴν ὅμως οὐχὶ καὶ νὰ κλονήσῃ: *Inpravidum ferient ruinae*. Ὁ ὑπερβολικὸς ὅμως ἡμῶν θαυμασμός δὲν χορηγεῖται ὥς εἰς ἀπλῶς δεσποίνας (*matrona*): ἐνασμενιζόμεθα νὰ παριστῶμεν ταύτας ὡς ὄντα ἰδιαίτερα, ἐνδοξον Καμιλλῶν, Κορνηλιῶν, Λουκρητιῶν ἄθροισμα. Τάχα δὲν ἀληθεύει ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ φανῶσιν ὡραῖαι δὲν τὰς παρέσυρέ ποτε εἰς πρᾶξιν τινα ὑπερβολικῆς φιλαρεσκείας; Νομίζετε λ. χ. ὅτι πᾶσαι θὰ ἠδύναντο σὺν τῇ μητρὶ τῶν Γράκχων ἵνα ἀποκριθῶσιν ὅτι « τὰ μόνα καὶ κάλλιστα αὐτῶν κοσμήματα ἦσαν τὰ τέκνα αὐτῶν; » Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν εἰσαγόντων ἡμᾶς συγγραφέων εἰς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ φερωνύμου τοῦ Αὐγούστου αἰῶνος μοι ἔδειξεν ὅτι μεγάλως ἐψεύσθην τῶν περὶ αὐτῶν ἰδεῶν μου, ἢ μᾶλλον ἡ σπουδὴ μοι κατέδειξεν ἅπαξ ἔτι, τὴν ὀρθότητα καὶ δύναμιν τῆς ῥήσεως ταύτης τῆς τοσάκις ἀπὸ τοῦ Τερεντίου μνημονευθείσης, « Ἀνθρώπος εἰμι, καὶ οὐδὲν ἀνθρώπινον ἀλλότριον ἐμοῦ οἶομαι. »

Ἡ γυνὴ ὄντως γυνὴ πάντοτε ὑπῆρξεν, ἀκόμη καὶ ὅταν λίαν διὰ τῆς τόλμης καὶ τῆς μεγαλοφροσύνης τῶν πράξεων αὐτῆς μᾶς ἐκπλήττη, θὰ ἴδῃτε ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἐντελὴς ἀπηλλαγμένη τῶν αὐτῆς ἀδυναμιῶν ἅς δυνάμεθα καλέσαι συμφυεῖς τῇ φύλει αὐτῆς. Τοῦτο τοῦλάχιστον μοι ἐφάνη ὅτι προκύπτει ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν συγγραφέων τοῦ μεγάλου ἐκείνου αἰῶνος καταλειφθέντων ἐγγράφων, τοσοῦτον ἀκριβολόγων καὶ λεπτολόγων ὥστε σχεδὸν θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὰ ἐπιγράψῃ, ὡς σύγγραμμά τι σύγχρονον: « Αἱ Ῥωμαῖαι ὑφ' ἑαυτῶν ζωγραφούμεναι » δίδων κατὰ τὴν χρεῖαν εἰς τὴν λέξιν ζωγραφούμεναι διττὴν σημασίαν, ὡς δύναται τις ἐκ τῶν κατωτέρω λεπτομερειῶν νὰ κρίνῃ. Ὅπως δὲ σφόδρα ἀποδειχθῇ ὅτι οὐδόλως τὸ πόνημά μου τοῦτο εἶναί τι ἐπιπόνημα ἢ τῆς φαντασίας μου κατα-

σκεῦασμα θὰ φροντίσω ὅπως πάντοτε στηρίζωμαι ἐπὶ παραθέσεων ἐκ τῶν γνησίων κειμένων λαμβανομένων, διακρίνων ταύτας δι' εἰσαγωγικῶν.

Φέρε δὲ νῦν, διὰ χειρὸς τοὺς συγγραφεῖς ἡμῶν ἔχοντες, ἐξετάσωμεν τί ἐστὶν ὁ τῆς Ῥωμαίας ἐπὶ Αὐγούστου κόσμος.

Καὶ λοιπὸν διὰ τῆς λέξεως « κόσμος » δὲν σημαίνομεν μόνον τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑγιεινὰ ἐπιμελήματα εἰς ἃ αἱ περιώνυμοι αὐται δέσποναι κατέφευγον ἵνα τὰς χάριτας αὐτῶν ἐπιδεικνύωσιν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἀναπληρῶσιν αὐτάς· ὁμιλήσωμεν λοιπὸν ἐπίσης καὶ περὶ τῶν τεχνασμάτων ἅτινα τὸ τοσοῦτον πολυμήχανον καὶ γόνιμον αὐτῶν πνεῦμα ταῖς ἐχορήγει ἅμα προκειμένου νὰ ἀρέσωσι καὶ μάλιστα νὰ ἀπατήσωσιν. Αὗται, ἔλεγεν ὁ Μαρτιάλλ, ἦσαν δύο μεγάλαι ἐπιστήμαι, τῆς δευτέρας ἔτι μᾶλλον ἐπιφόβου αὐσης ἢ τῆς πρώτης.

Ἄρα τὸ ἔργον ἡμῶν δύο διαιρέσεις θὰ περιλάβῃ. Ἐν τῇ μιᾷ θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ κυρίως κόσμου τῆς Ῥωμαίας ἡμῶν, ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ περὶ τῶν τεχνασμάτων ἅπερ ἦσαν τὸ σχεδὸν ἀπαράιτητον συμπλήρωμα ἐκείνου.

ΜΕΡΟΣ Α'.

Κυρίως κόσμος.

Ἀνέλθωμεν τῇ διανοίᾳ ἐπὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ὁ Ὀβίδιος, ὁ Μαρτιάλλης, ὁ Προπέρτιος, ὁ Τίβουλλος, ὁ Κάτουλλος καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι τερπνοὶ ποιηταὶ ἠκμαζον, τῇ διανοίᾳ δ' ἐπίσης συνοδεύσωμεν ἱατρὸν Ῥωμαῖον εἰς τὰς ἐωθινὰς αὐτοῦ ἐπισκέψεις. Ἀναγκαίως δὲ θὰ τῷ συμβῇ ἵνα εἰσέλθῃ παρά τινι τῶν πελατίδων αὐτοῦ ὅτε ἄρχεται τοῦ καλλωπισμοῦ. Καὶ θὰ εἰσέλθωμεν μὲν μετ' αὐτοῦ, πλὴν θὰ ἐξέλθωμεν μόνον ὅταν ἐκείνη τελειώσῃ. Οὕτω δὲ θὰ δυνηθῶμεν ἵνα ἐν ἀνέσει ὧν γινόμεθα μάρτυρες ὑπομνηματίσωμεν.

I. — Πρώται νίψεις.

«Ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγχειρόμενοι, λέγει ὁ Προπέρτιος, πρέπει νὰ νίπτωμεν τὸ πρόσωπον δι' ἀπλοῦ ὕδατος.» Δίαν ὅμως εὐλόγως ἡ Ῥωμαία ἡμῶν προτιμᾷ τοῦ καθαροῦ ὕδατος συνταγὰς τινὰς ὑπὸ τοῦ Ὁβιδίου δεικνυόμενας, σκοπούσας δὲ βεβαίως, καὶ τότε ὡς καὶ νῦν, τὴν διατήρησιν τῆς δροσερότητος τοῦ δέρματος καὶ τρυφερότητος. Ἰσως δὲ εἶναι τὸ ἐλένιον ὅπερ κυρίως συνίσταται ἐκ γάλακτος ὄνου, ἢ ὁ λέκιθος ὃν ὅπως κατασκευάσωσιν ἐχρῶντο κυαμίνῳ ἀλεύρῳ καὶ Ἀραβικῇ σμύρνῃ, ἢ μᾶλλον ὁ Ἀθηναϊκὸς οἶσυπος, εἶδος ἐκλείγματος ὀφείλοντος τὸ λιπαρῶδες αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκ τοῦ ἐρίουτῶν προβάτων λίπος. Ἐὰν δὲ κατὰ τύχην ἐξάνθημά τι ἢ φακίδες ἀσχημίζωσι τὸ πρόσωπον αὐτῆς, μὴ δὲν ὑπάρχει ἢ ἀλκυωνεία, πολύτιμος γλοιώδης ὕλη ἐκ τῆς φωλεᾶς πτηνῶν τινῶν ἐξαγομένη; Δι' αὐτῶν λοιπὸν νιφθεῖσα ἐλαφρῶς, ἢ χροιά αὐτῆς, τοῦ Ὁβιδίου βεβαιούντος, «λαμπροτέρα τοῦ καθρέπτου καθίσταται.»

Οἶκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ἀφ' οὗ ἤψατο τοσούτων παχυμύρων καὶ ἀρωματικῶν ἀλοιφῶν, θὰ νίψῃ τὰς χεῖρας μετὰ σαπониού· τοῦτο δὲ ἦν δύο εἰδῶν, μαλακὸν καὶ ῥευστόν. Ἐτιμᾶτο δὲ μᾶλλον τὸ Γαλλικὸν ὅπερ ἦτο ἐριφίου λίπους καὶ κόνεως ὀξύας (ὀξυὰ) κρᾶμα ὑπὸ κινναμώμου ἀρωματιζόμενον ἢ Περσικῆς νάρδου.

Ἐπὶ τέλους ἡ τοῦ στόματος ἐπιμέλεια, οὐχ ἦττον βεβαίως τὴν μέριμναν αὐτῆς ἐγείρει. Θὰ ξέσῃ τάχα κατ' ἀρχὰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διά τινος μεταλλίνου ἐλατηρίου, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν καθαριωτέραν καὶ λειοτέραν; οὐδύλως ἀπίθανον. Ἐν τούτοις ἐν τῷ τῆς Νεαπόλεως μουσεῖῳ εἶδον ξυστρίδια ἐν Πομπηταῖς εὑρεθέντα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προδήλως χρησιμεύοντα. Ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἐντρίψῃ τοὺς ὀδόντας διὰ ξυστρίδος «ὅπως μὴ πληρωθῶσιν, ὡς ὁ Ὁβίδιος λέγει, πίνου,» θὰ γαργαρίσῃ δὲ τὸ στόμα μὲ ἀρωματῶδες ὕδωρ καὶ πῶς εὐῶδες, ὁμοιάζον τῷ ὕδατι τοῦ Botot,

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ. — ΕΤΟΣ Δ'.]

δηλούμενον, ὡς καὶ τοῦτο, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου καὶ καλούμενον «ὕδωρ τοῦ Κόσμου» ἢ «ὕδωρ τοῦ Νικέρωτος.» Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι κατηγορητέον ἐπειδὴ πάντες συμμερίζονται βεβαίως τὴν γνώμην τοῦ Κατούλλου ὡς πρὸς «τὴν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως τῆς καθαριότητος τῆς ἀναπνοῆς.»

Ἄλλως τε ὑγιεινότερα ἀποστάγματα, τὰ τοῦ κρόκου (safran) καὶ τῶν ῥόδων τοῦ Poestum, ἐσχημάτιζον κυρίως τὸ κρᾶμα. Ὁ Κόσμος, ὁ τότε εὐδοκιμῶν ἀρωματοποιὸς ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς καθαριστικούς τινὰς ἀρτίσκους (pastilles), ἐκ μύρτου καὶ σχίνου συγκειμένους, ἐξυμωμένους δ' ἐν μέλιτι καὶ παλαιῷ οἶνῳ (ἀρά γε ἐμπεριείχετο καὶ κασσού;¹⁾) Τοὺς ἀρτίσκους τούτους ἠρέσκοντο νὰ τρώωσιν οἱ φιλοκαλλωπιζαί. Μάλιστα δ' ἐνίοτε ἐπηνώρθουν καὶ ἐλαφρὰς τινὰς τῆς ἀναπνοῆς ὀξύτητας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὅμως εἰς μάτην ἀπέβαινε, «εἰς δὲ τὰς ὀξυρεγμίας τοῦ στομάχου, οὐ μόνον δὲν ὠφέλει ἀλλὰ καὶ ἐπηύξανε τὸ κακόν, ὥστε ἤδη ὁμοῦ αἱ δύο ὁσμαι διεχέοντο μακράν.»

Τί συνέβαινε δὲ ὅταν ἐπλυνον τὸ στόμα μὲ ἐγχύλισμά τι ἐν ἀλαβαστρίνοις δοχείοις πωλούμενον καὶ τιμώμενον μόνον διότι προήρχετο ἐξ Ἰσπανίας; Δὲν ἐννοῶ π.χ. τὴν ἀνάγκην τοῦ καταφεύγειν εἰς ξενικὸν προῖον, χρυσῷ πληρωνόμενον νομίσματι, ἐν ᾧ εὐκολώτατον ἦτο νὰ τὸ εὐρίσκωσιν εἰς τὸν τόπον, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο ἡ ἀπλούστατον τὸ οὖρον.

Ἄλλως δὲ ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν Κατούλλον²⁾ οἱ Ἰσπανοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐμπράκτως διδάξαντες αὐτὸ, ἐπειδὴ «ἅμα τῆς πρωϊνῆς αὐτῶν προμηθείας ἀνανεωθείσης ὑπ' αὐτῶν τῶν ιδίων, ἔσπευδον

1) Cachou στυπτικὸν καὶ τονικὸν φάρμακον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ acacia catechu δένδρου.

Σ. Μ.

2) Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ποιεῖται λόγον ὡς αὐτὸς περὶ τῆς παραδόξου ταύτης τῶν Ἰσπανῶν συνηθείας ἥτις εἰς τινα ὀλίγον τῆς Καταλωνίας ἀφιστάμενα μέρη, ὡς μοι λέγουσι, δὲν ἔπεσεν εἰσέτι ἐντελῶς εἰς ἀχρηστίαν.

νὰ ὠφεληθῶσιν αὐτῆς·» ὁ αὐτὸς δὲ ποιη-
τῆς προστίθῃσιν ὅτι «ὀδόντες λευκότα-
τοι ἀπεδείκνυνον πόσον εὐσυνειδήτως
ἐπραγματεύοντο.» Ἐν τούτοις, ἐν ἐλλεί-
ψει ἄλλης συνταγῆς, προτιμᾷ τὸ καθα-
ρὸν ὕδωρ. Καὶ ἐγὼ δὲ φρονῶ ὅτι ἔχει
δίκαιον.

II. — Λουτρά καὶ ποδοθεραπεία.

Τὰ προεκτεθέντα ἤδη εἰσὶν ἀπλῶς
τὰ προεισαγωγικά, οὕτως εἰπεῖν, κό-
σμου πληρεστέρου καὶ σπουδαιότερου.
Προφανῶς ἡ Ῥωμαία ἡμῶν θὰ λουσθῇ·
ὁ λουτρὼν ὅμως αὐτῆς δὲν ὁμοιάζει πρὸς
ἐκεῖνον ὃν ἀλλαχοῦ περιεγράψαμεν ¹⁾,
καὶ ὁ ὁποῖος δεῖται συσκευῆς πολυπλό-
κου ἐκ νιπτήρων καὶ τόπων μὲ διαφόρους
θερμοκρασίας. Οὐχί. Οὗτος εἶναι ἀπλοῦς
τις οἰκιακὸς λουτρὼν, ὁποῖον εἶχεν ἕκα-
στος εὐπορος πολίτης, ἐν ἰδιαιτέρῳ θα-
λάμῳ, μεγίστης ὅμως, ὡς παριστῶσιν
αὐτὸν ἡμῖν, κομψότητος.

Καὶ δὴ, οἱ λουτήρες ὥς καὶ οἱ κρου-
νοὶ ἦσαν ἀργυροί, οἱ δὲ πρῶτοι ἔπρεπε
νὰ ὦσιν ἀρκούντως εὐρύχωροι ὅπως ἐκτε-
λῶνται ἐν αὐτοῖς καὶ κολυμβητικαὶ κι-
νήσεις. Διάζωμα ὑψηλῶς, τὰ χρώ-
ματα τοῦ ὁποῖου τεχνηέντως συναπτό-
μενα ἀπεμιμοῦντο εἰκόνα τινὰ, περιε-
λάμβανε τὴν ὁροφὴν. Ἐπὶ δὲ τῶν τοί-
χων εἶχον προσκολληθεῖ σύνθεσιν μαρ-
μάρων, διὰ τῆς σμίλης γεγλυμμένων,
καὶ, τὸ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ναοῖς σπάνιον
ἤδη κόσμημα, τὸν Θάσιον λέγω λίθον,
εἶχον μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας δαπανή-
σει, ὥστε ὁ Φαβρίκιος ἠθέλην ἐρυθριά-
σει. Τέλος πάντων τὰ ἐκλεκτότερα ἀρώ-
ματα προσετίθεντο εἰς τὸ τῶν νιπτήρων
ὕδωρ, καὶ μόνον οἱ μικροὶ ἄνθρωποι ἠρ-
κοῦντο εἰς τὸ ἰάσμινον ἔλαιον, ἢ τὸ θέρ-
μινον ἄλευρον τὸ ἀνταποκρινόμενον πρὸς
τὸ ἡμέτερον κλασσικὸν σακκίον πιτύρου.

Ἡ ἡμετέρα Ῥωμαία θὰ μείνῃ, κατὰ
τὸ σύνθημα, ἐν τῷ λουτρῶνι ἡμίσειαν
περίπου ὥραν. Ἀμα δ' ὡς ἐξέλθῃ τοῦ

ὑδατος «ρίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς
μαλακόντι κάλυμμα σινδόνα καλού-
μενον· εἶτα, ἀφ' οὗ ἐπιμελῶς τὴν σπογ-
γίσωσιν, ἀνατρίψωσι καὶ ἐντρίψωσι,
παραδίδεται εἰς τὸν ποδοθεράποντα.

«Οὗτος, λέγει ὁ Τίβουλλος, διὰ χει-
ρὸς ἐπιστήμονος κόπτει τοὺς ὀνυχας
αὐτῆς, καὶ πρὸς τοῦτο μεταχειρίζεται
μικρόν τι ὄργανον καλούμενον *forfex*,
οὔτινος ἢ λεπτὴ καὶ κοπτερὰ λεπίς ἀνε-
κάλει εἰς τὴν μνήμην τὰ ἡμέτερα πιστου-
ριανά ¹⁾. Ἀλλ' ἔχει τάχα καὶ τινα τύλον
ἵνα τὸν ἀποβάλλῃ οὗτος; Πολὺ τὸ ὑπο-
πτεύω, ἔνεκα τῶν συνήθων προφυλάξεων,
ὅπως ὁ ποὺς φαίνεται μικρός. Εἶναι ὅμως
ἀληθές, ὅτι ἡ ταινία τοῦ σανδαλίου ἐπὶ
τοῦ ταρσοῦ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῶν δακτύλων
ἐξετείνεται· τὸ ζήτημα ἄρα τοῦτο μένει
ὑπὸ ἐπιφύλαξιν. Ἀλλὰ περὶ τούτου
εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἤδη μεταβαίνει εἰς
ἀποψίλωσιν.

III. — Ἀποψίλωσις.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἐργασία, ὑπὸ τῶν Ἑλ-
λῆνων εἰς Ῥώμην εἰσαχθεῖσα, ἀφ' οὗ
αὐτοὶ ἐκεῖνοι τὴν παρέλαβον ἐκ τῆς Ἀνα-
τολῆς, εἰθίζετο παρὰ ταῖς γυναῖξιν ἐφ'
ὅλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἰδίως
ὅμως εἰς τὰ ὀλιγώτερον ὑπὸ τῶν ἐνδυ-
μάτων ἀποκρυπτόμενα. «Ταῦτα δὲ ἦσαν,
λέγει ὁ Μαρτιάλης, τὸ στήθος, οἱ πόδες
καὶ οἱ βραχίονες·» ἦσαν ὡσαύτως αἱ
μασχάλοι, τῆς ἐσθῆτος ἀτελῶς καλυ-
πτύσεως αὐτὰς, ἔνεκα τοῦ τρόπου τοῦ
ἐμπορῆν. «Οὕτω, λέγει ὁ Ὀβίδιος,
πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ ἀφήσῃ ἀκά-
λυπτον τὸ ἄκρον τῆς ὁμοπλάτης καὶ
τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βρα-
χίονος.»

Εἰ καὶ σκοπὸν κυρίως εἶχον ὅπως διὰ
τῆς ἀποψιλώσεως ἀφαιρῶσι πᾶν τὸ ἀη-
δὲς εἰς τὰς ὀψεις, προὔτιθεντο ἔτι νὰ
ἐλαττώσωσιν οὕτως ἀηδεῖς τινὰς ἐκκρί-
σεις. Ὅθεν καὶ τὸ σκῶμμα τὸ ὁπωσοῦν
τολμηρὸν τοῦ Κατούλλου πρὸς τὸν Σίλ-

¹⁾ Guide pratique aux eaux minérales
françaises et étrangères, page 3. 5e édition.
Paris.

¹⁾ Ὅργανον χειρουργικὸν φερόμενον τῆς πόλεως
ἐν ᾗ πρῶτον ἐφιλοτεχνήθησαν. Σ. Μ.

βαν, «Φήμη διατρέχει ὅτι παρὰ σοὶ τράγος εἰδεχθῆς κατοικεῖ τὴν χώραν ταύτην.»

Τίς θὰ πιστεύσῃ, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐκτεθλημένας ταύτας συνηθείας; Πλὴν ἔστω διὰ τοὺς καλλωπιστὰς τούτους τοὺς ὑπάρξαντας ὑπὸ τὸν Αὐγουστον ὅ,τι βραδύτερον ὑπὸ τὸν Ἑρρίκου Γ' οἱ γανυμήδαι τῆς αὐλῆς· ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι φιλόσοφος οἷος ὁ Σενέκας, ἢ τοῦλάχιστον ἄνθρωπος σπουδαῖος ὡς αὐτὸς, ἐξέφρασε τὴν δυσαρέσκειάν του αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὅτι δὲν ἀπεψίλου πλέον τὰς μασχάλας! » Ἐν τέλει, ὁ Κικέρων ὁμιλεῖ περὶ «τῆς ἀποψιλώσεως τῶν ὀφρύων ὡς περὶ πράγματος πάντως εὐκόσμου.»

Δίκαιον ἄρα εἶχον βεβαιῶν ὅτι ἡ ἡμετέρα ἡρώϊς ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας παρατιλτρίας. Πῶς ὁμως τοῦτο μέλλει γενέσθαι; Διὰ τὰ μέλη καὶ ἐν γένει διὰ τὰς ὁπωσοῦν εὐρείας ἐπιφανείας θὰ τῇ ἐξαρκέσωσιν «ἐντρίψεις διὰ τῆς κισσήριδος ἢ διὰ τινος ἐτέρου ὁμοίου λίθου ἐκ τῆς Κατάνης. Ἐὰν οἱ πόδες ἦσαν εἰς ὑπερβολὴν δασεῖς, προσέφευγον εἰς τὸ ξυράφιον.» Ἀλλὰ τὸ μέτωπον καὶ τὸ πρόσωπον θὰ ἀπῆτουν πλείονας προφυλάξεις. Ὁ Μαρτιάλης συνιστᾷ ὅλως εἰδικῶς διὰ τὴν περίστασιν ταύτην δύο ψιλωτικὰς μάξας, ἃς κηρύττει κορυφαίας, τὸ ψίλωθρον καὶ τὸν δρώπακα. Ἐλησμόνησε μόνον νὰ δώσῃ ἡμῖν καὶ τὰς συνταγὰς.

Ὁ αὐτὸς ποιητὴς διδάσκει ἡμῖν ὅτι διὰ τοὺς ῥώθωνας ἐχρῶντο μικραῖς λαβίσιν, αἵτινες κατὰ τὰ δείγματα ἃ εἶδον ἐν Πομπηῇ ἦσαν πανομοιόταται ταῖς ἡμετέραις· τὰς ἐκάλουν δὲ volsellae. Πρὸ πάντων «ἡ ἀποψιλώτρια νὰ προσέχῃ νὰ μὴ μένῃ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ῥινὸς οὐδεμία θρίξ.» Ὁ Ὀβίδιος εἰς ὃν χρεωστοῦμεν τὴν μέθοδον ταύτην ἐπανέρχεται εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου καὶ, ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν δύναμαι νὰ μεμφθῶ τοὺς ἔτι καὶ νῦν συμμορφουμένους.

IV. — Ὀδόντες μολυβδωμένοι καὶ ὀδόντες ψευδεῖς.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἡρώϊς ἡμῶν ἵνα κοσμήσῃ ἐαυτὴν κατέφευγεν εἰς ἀπλᾶς ἐργασίας συντελούσας εἰς ἔξαρσιν τῶν φυσικῶν αὐτῆς χαρίτων. Φεῦ! πρέπει ἤδη νὰ ἀποκαλύψωμεν μυστήριά τινα, ἅτινα λίαν φοβοῦμαι μὴ καταστρέψωσί πως τὰς περὶ αὐτῆς ιδέας ἡμῶν. Καὶ λοιπὸν αὕτη ἔχει μολυβδωμένους ὀδόντας, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἔχει καὶ ψευδεῖς.

Ὁ Μαρτιάλης, τὸ φοβερὸν τοῦτο τέκνον τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ποιητῶν, οὐ μόνον τὰ βοηθήματα τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀδοντοϊατρείας προσφερόμενα μᾶς ἐδίδαξεν, ἀλλ' ἔτι πλέον μᾶς ἀπεκάλυψε τὰ μυστήρια.

Ἐν πρώτοις τοιοῦτο εἶναί τις «Κασκέλλιος, ὅστις ἠγγυᾶτο ὅτι ἀνασπᾷ ἢ διατηρεῖ κατὰ τὴν τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκλογὴν, τοὺς ὀδόντας.»

Δὲν νομίζετε ὅτι ἀναγινώσκετε ἀγγελίαν τῆς τετάρτης σελίδος τῶν ἡμετέρων ἐφημερίδων; ἐπειδὴ ἡ ἀνάσπασις ὀδόντος ἔσχε πάντοτε τὸ προνόμιον νὰ τρομάξῃ καὶ τοὺς γενναιοτάτους.

Ὁ Κασκέλλιος οὗτος ἐνομίζετο ἐπίσης ἔξοχος καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ μολυβδοῦν αὐτοὺς, ἀλλὰ λανθάνομαι, εἰς τὴν τέχνην τοῦ χρυσοστιλβοῦν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ἤδη τὴν τελειοποίησιν ταύτην τὴν λεγομένην νεωτέραν. Μὴ δὲ ἐκπλήττεσθε, ὅτι κατὰ πάντα χρόνον ἐζητήθη φάρμακον κατὰ τῆς φθορᾶς τῶν ὀδόντων, ἐπειδὴ τὸ μέγα τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος καλὸν καὶ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἔθλιβε τὸ γένος ἡμῶν¹⁾.

Ἄλλοι ὡς εἰδικὸν ἔργον εἶχον νὰ θέτωσι ψευδεῖς ὀδόντας. Μετεχειρίζοντο

1) Οὕτως ὁ ἀπολελιθμένος ἄνθρωπος, οὗτος ὁ K. Boucher de Perthes ἀνεκάλυψεν ἀρτίως τὴν κάτω σιαγόνα ἐν Abbeville εἰς προκατακλυσμιαίαν τινὰ σύρτιδα, φέρει εἰσέτι ὀδόντα ὑπὸ τερηδόνης κοιλανθέντα· εἶναι δ' οὗτος ὁ τέταρτος δεξιὸς μυλίτης. Καὶ οὐδὲν μὲν δηλοῖ ὅτι ὁ ὀδοῦς οὗτος ἦν μολυβδωμένος ἢ χρυσοστιλβωμένος, τίς ὁμως γινώσκει ὅποια ἀπροσδόκητα περὶ τοῦ εἴδους τούτου περαιτέρα ἀνασκαφαὶ δύνανται νὰ παρασκευάσωσιν ἡμῖν;

δὲ οὗτοι διαφόρους μαστίχας, ἃς ἐγνώριζον νὰ συνθέτῃσι μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ὧν ἕκαστος ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶχε τὴν ἀρίστην συνταγὴν. Ἐνίοτε δ' ἐχρῶντο ἀπλούστατα ὕστῳ ἢ ἐλέφαντι (dents osanores).

Ὡς πρὸς δὲ τὸν χειρουργικὸν τρόπον συνήθως θὰ ἤρκοῦντο νὰ στηρίζωσι τοὺς ὀδόντας διὰ χρυσῶν ἀγκίστρων. Ἡ δὲ μέθοδος αὕτη εἰς τὰς παλαιότητας ἐποχὰς ἀνέρχεται, καθ' ὅσον τὸ Χ ἄρθρον τῆς Δωδεκαδέλτου (450 π. Χ.), τὸ ἐπὶ αὐστηροτάταις ποιναῖς ἀπαγορεύον τὴν μετὰ χρυσοῦ ταφὴν τῶν νεκρῶν, «ῤῥητὴν ἐποίησεν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν μεταχειριζομένων τοῦτο τὸ μέταλλον εἰς σύσφυξιν τῶν ὀδόντων αὐτῶν.»

Ἐνίοτε κατεσκεύαζον ὀδοντοσειράς, ἃς ἠδύναντο κατὰ βούλησιν νὰ ἀφαιρῶσιν ἢ ἐπαναθέτωσι. Τοιαύτην τινὰ συσκευὴν καὶ ὁ Μαρτιάλης αἰνίττεται ἐπιπλήττων τοσοῦτον σκληρῶς τὴν δυστυχὴ Γάλλαν ὅτι «τὴν ἐσπέραν ἐκβάλλει τοὺς ὀδόντας τῆς μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ τὴν ἐσθῆτά της.»

Ὀλίγον ἐνδιαφερόμεθα νὰ μάθωμεν ὁποῖον εἶδος τεχνητοῦ μηχανήματος ἦτο προσηρμοσμένον ἐπὶ τῶν οὐλῶν τῆς ἡρωίδος ἡμῶν. Προσθέτομεν μόνον ὅτι ἦτο συνετὸν τὸ ἀποφεύγειν ἐντελῇ ὡς πρὸς τοῦτο τελειότητα, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ σᾶς ἐκτοξεύσῃ ὁ ἀνηλεὲς ἱαμβειογράφος τοιοῦτό τι φιλοφρόνημα «ἢ Θαῖς ἔχει μαύρους ὀδόντας, ἢ Λυκονία λευκοὺς ὡς τὴν χιόνα. Πόθεν ἡ διαφορὰ αὕτη; Ἡ μὲν ἔχει ψευδεῖς, ἡ δὲ ἀληθεῖς.»

V. — Κομμωτικά.

Ὅ,τι ἤδη περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς τελειότητος εἰς ἣν ἔφθασεν ἡ πρόσθεσις τῶν ὀδόντων εἶπομεν, τὸ αὐτὸ δύναται ἐπίσης νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ ἐφευρετικοῦ τῶν κομμωτῶν πνεύματος. Ἀφθόνως δ' αἱ Ῥωμαῖαι κυρίαι δυνάμεναι νὰ εὐχαριστῶσι κατὰ τοῦτο καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῶν ὀρέξεις δὲν τὸ παρέλειπον.

Αἱ «κομμωτικά» προπαρασκευαί, ὡς θὰ ἔλεγον σήμερον, ἦσαν πολυάριθμοι καὶ ποικίλοι. Μίγμα τι μύρων καὶ ἐλαίου, ὅπερ οἱ ἡμέτεροι μυρεῦοι βεβαιοῦσιν ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ «ἀρχαῖον ἔλαιον» αὐτῶν, φαίνεται ὅτι ἀπετέλει τὴν βάσιν τῶν πρώτων παχυμύρων. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησέ τις νὰ συμπεράνῃ ἕκ τινος χωρίου τοῦ Ἡσιόδου ὅτι καὶ ἡ Ἡρα τοῦτο μόνον μετεχειρίζετο; Τότε θὰ ὑπώπτενον καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ κατεχράσθη ὀλίγον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Βιργίλιος μᾶς λέγει ὅτι «ἡ λαμπρὰ αὐτῆς κόμη εὐωδίαζεν εἰς ὅλον τὸν Ὀλυμπον.»

Πολὺ ὅμως βεβαιότερον εἶναι ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐπενόησε σύνθεσιν τινα, ἐν ἣ κυρίως ἐμπεριείχετο λίπος ἄρκτου, καὶ ἦν μετὰ μεγάλων ἐπαίνων ἀναφέρει ὁ Γαληνός. Δυστύχημα ὅτι δὲν διεσώθη! Ἄν καὶ πλείστας τοιαύτας ὁ Πλίνιος ἀφήκεν, ἀμφιβάλλω εἰς ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια αὐτῶν ἀπεδείχθη, καὶ μάλιστα νομίζω ὅτι μεγάλης γενναιότητος ἐδεῖτο ὁ θέλων νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτάς¹).

Τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον ἐν Ῥώμῃ ἐμερίμνων περὶ τοῦ τῆς διατηρήσεως καὶ προφυλάξεως τρόπου τῆς κόμης, ὥσθ ἡ ἀπώλεια αὐτῆς ἐθεωρεῖτο καὶ πῶς αἰσχύνῃ. «Κόλουρος ἀγέλη προβάτων, λέγει ὁ Ὀβίδιος, αἰσχρὸν· αἰσχρὸν πεδιάς ἄνευ χλόης, δάσος ἄνευ φυλλώματος, κεφαλὴ ἄνευ τριχῶν.»

Τοιαῦται ιδέαι τοσοῦτον πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀντίκεινται, ὥστε ἀγνοοῦμεν ἀληθῶς πῶς νὰ τὰς ἐξηγήσωμεν. Ἐν τούτοις ἡ δόξα φαίνεται ὅτι ἦτο γενικωτάτη, ἐπειδὴ, ὡς ἂν ὁ Καῖσαρ ὤφειλε νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δημόσιον, προσεπάθει ἵνα κρύπτῃ ὑπὸ στέμμα φύλλων τὴν φαλακρότητα αὐτοῦ, καὶ ὁ Δομετιανὸς, οὗτινος δὲν ἦτο δασύτερον τὸ κρανίον, πᾶσαν ὑβρίν πρὸς φαλακρὸν ὡς ἰδίαν ἐκόλαζε. Τὴν ἐξήγησιν ἴσως πρέπει νὰ ζητήσωμεν ἐν τῷ τοσοῦτον

(1) Ὡς δειγμα παρατίθεμαι τὸ ἐξῆς: «Λάβε κεφαλὰς μυῶν, χολὴν καὶ κόπρον τοῦ αὐτοῦ ζώου, ἐλλέβορον καὶ πέπερι· μῖζον πάντα καὶ ἔχεις ἀλοιφήν.»

παραδόξῳ ἐκείνῳ συμβολικῶς δεσμῶ καθ' ὃν ὑπελάμβανον ὅτι συνήπτετο ἡ ψυχὴ μετὰ τῆς ὕλης διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς κόμης¹). Ἐν τῇ Αἰνειάδι ὁ ποιητὴς θρηνῶν τὸν ἄωρον τῆς Διδούς θάνατον σημειοῖ ὅτι «ἡ Περσεφὼν μὴ ἀφαιρέσασα ἔτι οὐδεμίαν τῶν ξανθῶν αὐτῆς τριχῶν, δὲν τὴν ἀφιέρωσεν εἰσέτι εἰς τοὺς καταχθονίους θεούς.»

Κατόπιν μᾶς δεικνύει τὴν Ἴριδα κείρουσαν τὴν μοιραίαν κόμην «ἵνα κομίση, ὥς ἐκείνη εἶπε, τὸν ἱερὸν τοῦτον φόρον εἰς τὸν Πλούτωνα καὶ οὕτω λύσῃ αὐτὴν τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.»

Μὴ δὲν εὐρίσκωμεν ἀνάλογόν τι τῶν ἀρχαίων τούτων δεισιδαιμονιῶν ἐν τῇ τῶν Μουσουλμάνων συνηθείᾳ τοῦ νὰ διατηρῶσιν ἐπιμελῶς ἐν τῇ κορυφῇ τῆς ἐξυρισμένης αὐτῶν κεφαλῆς κόσσυμβον (τουρκιστὶ περτσές), οὕτινος ὁ Μῶαμεθ ὀφείλει νὰ δράξῃται ὅπως τοὺς φέρῃ ἀνεμποδίστως εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἡδυπαθείας αὐτῶν ἀνειροπολούμενον παράδεισον;

Πλὴν, νομίζω, λίαν ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἡρωϊδος ἡμῶν· σπεύσωμεν λοιπὸν ἵνα εἰσέλθωμεν εἰς Ῥώμην, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὅπως μὴ ἐξέλθωμεν πλέον.

Ὅ,τι ἤδη περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς διατηρήσεως τῆς κόμης εἶπομεν ἐξηγεῖ τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ παχυμύρου φροντίδα ἐκάστου, καὶ δυστυχῶς οὐδὲν δυσκολώτερον τῆς προμηθείας καλοῦ τοιούτου. Ὁ Ὀράτιος παραπονεῖται εἰς τὴν Κανιδίαν ὅτι τοῦ ἐλεύκανε τὰς τρίχας ἐκεῖνο ὅπερ τῷ ἔδωκε· τῆς αὐτῆς δὲ συμφορᾶς καὶ τῷ Προπερτίῳ συμβάσης, οὗτος μόνον φάρμακον εὔρε τὸ νὰ τὰς ἐκσπάσῃ. Εὐτυχῶς ἡ ἡμετέρα Ῥωμαία δὲν συγκαταριθμεῖται μετὰ τούτων, ἅλλως τε θὰ τῇ ἐναπέμενε πάντοτε καταφύγιον ἡττον ἀπελπιστικόν, ἢ βαφή.

(Ἀκολουθεῖ.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Ν. Γ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ

1) Παρίστα καὶ ἡ φαλακρότης τὸ μέρος τῆς ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἔθνικων, ἀλλ' ἀλληγορικῶς. Οὕτως ἡ Εὐκαιρία, ἡ μὴ ἰσταμένη ποτὲ αὕτη θεὰ, ἐξαικονίζετο φαλακρά ὀπισθεν, δι' οὗ ἐνεσημαίνετο ὅτι ἅπασι παρελθοῦσαν δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ τὴν δράξωμεν.

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου
τοῦ Καπουλέτου.

[Εἰσέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου
καὶ ὁ Πάρις.]

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. — Κακὴν στροφὴν ἔλαβον τὰ πράγματα, κύριε, καὶ δὲν εὖρομεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὴν θυγατέρα μας. Ὁ ἐξαδελφός της Τυπάλδος τῇ ἦτο προσφιλὴς, ὥς βλέπετε· καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν ἠγάπων... Ὅλοι εἴμεθα θνητοί. — Ἡ νύξ εἶναι προκεχωρημένη· δὲν θὰ καταβῇ πλέον ἀπόψε· εἰς τὴν πίστιν μου, θὰ ἦμεθα πρὸ μιᾶς ὥρας εἰς τὴν κλίνην ἐὰν δὲν εἴχομεν τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

ΠΑΡΙΣ. — Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ὁμιλῶμεν περὶ γάμων· τὸ πένθος καὶ ὁ ἔρως δὲν συμβιβάζονται· χαίρετε, κυρία. Εὐαρεστηθῆτε νὰ με ἀνακαλέσετε εἰς τὴν μνήμην τῆς θυγατρὸς σας. (Κινεῖται διὰ νὰ ἐξέλθῃ.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ. — Ναι, κύριε, θὰ τὴν ἐρωτήσω· αὔριον ἐνωρὶς θὰ μάθω τί σκέπτεται. Τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶναι πολὺ μελαγχολικὴ, καὶ ἡ λύπη τὴν κρατεῖ κλειδωμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ. (Μετακαλῶν τὸν Πάρις.) — Εὐγενὴ κύριε, ἐγὼ θὰ τολμήσω, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, νὰ σὰς βεβαιώσω περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς θυγατρὸς μου. Ἐν παντὶ πράγματι ἀφίνει νὰ τὴν ὀδηγῇ ὁ πατήρ της· οὕτω νομίζω, ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος. — Σύζυγέ μου, πρὶν ὑπάγετε νὰ ἀναπαυθῆτε, διέλθετε ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλίας· πληροφορήσατε αὐτὴν περὶ τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ κόμητος τὸν ὁποῖον καλῶ ἤδη υἱόν μου· θὰ τῇ εἰπῇτε, ἐνθυμηθῆτέ το καλὰ, ὅτι τὴν προσεχῇ τετάρτην, τὴν τετάρτην... Τί ἡμέραν ἔχομεν σήμερον;